

שני שירים

לכך חרב כיער שרוף

לכה ערב כיצר שרוף
וזרועותיך חדרות בתרדמה, כנמלה
המפוררת את אדמת הנכר החמה והיחידה
על פני זמננו.

- כיצר תסתגן הגופה העלומה

מחוץ לבאר החלומות,
ותשכן בתודעת הזכרון,
המשמרת כחפיסות טבק,
שתאדם מצית, עת שפנקסי ימיו נשרפים,
ותצוף
כקרשי הצלה
במדומי המצפון?

*

ענן חולף השיל מעליו
את משאו,
ואז נגלה המחזה המרהיב והמפואר:
יכה היה ספר הכפרות,
בתמונתו הנצחית:

העטיפה - בשחור,

שנחצה

- מצפון לדרום -

בנהר הכרוניקה השחורה

הכתובה בדם

על קירות הנצח:
"לילדותי אני תב
את הזכרונות הללו".

געגועים

לאיש שאבדתי על מסך "הראיה הריאליסטית",
לזה הרובץ מאחורי בסתנו
בעירנו הגדולה / הקבושה,
לזה שתצלוחני הפילו
את שמש בקרו הנצחי,
כשהיא מפזרת את חמה
בארצות קשות ומרתקות.

לזה שגנבו הצבי,
או חצתה בו אילה מולדת אל חיקה
ואז עקרו אותה.

הכנענית ההיא, המקצקצת באדם אש

- (צעירה היתה,

ומתבוננת רבות בצללים השטוחים על האדמה...) -

גפלה לה

כנפילת פרח על חוף המזרח..

ובעד סודגי ההיסטוריה שלה

(...והוא - את זמנו - לא מקצר הלוח

שדג בשמים,

ואינו מגלה את ארצו הנעלמת...)

לזה שמתבונן לארצו הנעלמת,

לכלה שהבגידה גזלה את שמחתה

בליל הבלולות,

לסוסה שהשליכו את הפרש שלה

על צוארה..

למשורר שהפך לאחד מאתגור,

לכל אלה -

תפקידנה אותי כעת... מלות השמחה!!

השירים נכתבו במקור בערבית, ותורגמו ע"י המשורר.
מתוך ספר שירים חדש שראה אור, השנה, בעזה.

נסתה ללחש לים -

כאשר,

בלבבותינו,

הקרנן תיעיל והוא

נפל,

והכריו על פתיתת

עונת האלים משלחת הרסן

בגופינו המתאבדים!

והסופה

הטילה את חשוקיה

ונעלם המתווה המפאז והמרהיב:

זוג זקנים, בימיו של סתיו החיים,

נזכר בתעלומת הירח

זוג זקנים שהיה

ממדר אל מצעד השבט,

כאשר נפל

פרח

על משטח רחב של ארגמן

וככה..

ולזה שהרחיק האוקיאנוס מאתגור;